

MAČAK MILORD I PAS LOPTICA

Došao sam u rodno selo, prošao po svojoj ulici, udisao njen miris. Višnje i šljive, jabuke i kruške su mirisale, kao u detinjstvu. I trava, čini se, takođe. Jurio je po plavom nebu vazdušasti oblak, a u znak ispraćaja klikkala je roda, izletela iz gnezda, koje se još od mog detinjstva nalazi na komšijinoj kući. I bilo je već gotovo podne, kada su se posle žege na ulici skupljala stada i krave, odmahujući repovima od obada, dok su polako išle do rupe u ogradi ili na pašnjak.

Duž ulice je bujala trava, sočna, ukusna, takoreći, mogla bi se jesti. I nije bila ugažena kopitima i niti isprljana kravljim izmetom. Lepa, širokolisna trava bila je svetlozelena, uprkos prašini, koja se dizala poput baruta ispod točkova retkih automobila.

Čini se, sada će zamukati krave, i neka od njih, kavgadžija, namestivši rogove, počeaće leđa neke komšinice i počeaće gužva i taptanje na ulici, čuće se dozivanje pastira. Gle, izaći će stado... Čekam ga... I tišina...

Tamo, na nekadašnjim pašnjacima, gde se sunčaju kćeri varošana, jednom ili dvaput zakrešao je usamljeni vivak i utihnuo. Potom opet tužna pesma, kao da traži slušaoce i istovremeno podseća na sebe: „Ovde sam, još sam živ!“

...Na ulicu je izašao sivi mačak Milord. Zevnuo je, protegao se i legao nasred puta, ne bojeći se da će se, iznenada, u visini njegovih očiju pojaviti automobil. Kao da se ruga celoj civilizaciji, nekoliko puta se okrenuo u toploj prašini i otpuzao u senku ispod višnje.

Pas Šarik, kao maratonac pre trke, protežući lenjo šape obrasle sivim krznom, njuškom je odgurnuo vratanca sa puta i napustio dvorište. Došao je do mačka i, narušavajući hiljadugodišnje vređanje i mržnju, prezrivo ga je okrenuo njuškom u stranu. Uzdahnuvši, Šarik je legao bliže vratima.

Njihov gospodar Kastus pojeo je čorbu sa lisičarkama. Zatim – krompir sa piletinom. Popio je šolju kvasa, koji je Nasta juče donela iz prodavnice. Ukusniji je na vrućini. Seo je na klupu.

Još nema automobila. Nema prašine. Pas ne laje. Mačak oko noge njuška i prede. A nebo je plavo-plavo.

– Eto, kad bi Bog dao da tako proživim sto godina! – rekao mi je Kastus. – I ne treba mi nikakva krava. Nju treba hraniti, pojit, musti...

KORPA JAROSLAVA PARHUTE

Na polici pod prozorom u mojoj kuhinji uvek stoji korpa. Nije velika, napravljena je od korenja. Upletena je lepo, uredno, rebro do rebra. Svakoga dana mi je pred očima, veoma elegantna, žuta, boje luka, koji držim u njoj. Čini se da je luku u korpi udobno, uvek je suv, nikada ne trune. Gledam je, i izgleda kao da je živa: diše, smeši se. Gle, nešto će reći. Znam da se to nikada neće desiti, ali, sigurno, do duboke starosti ostajemo deca u duši i verujemo u čudesnu priču...

Ova korpa mi je veoma draga zato što ju je za mene napravio Jaroslav Parhuta. Odličan pisac, neobična osoba, sa kojim sam se družio mnogo godina. Koliko udara je primilo njegovo srce: infarkti, moždani udari... Očajnički se borio za život i više puta je pobedio smrt, uskrsavajući iz ponora i uzdižući se ponovo na noge. Proputovao je i obišao, možda, svaki kutak Belorusije, napisao čudesnu knjigu izuzetnih kratkih priča *Zemlja očeva naših* o rodnoj zemlji. Njegov optimizam je, činilo se, bio neiscrpan. Izlečivši se od naredne bolesti, uzeo bi u ruke svoj štap i pošao dalje, da bi bolje upoznao svet i ljude, napisao nova dela. I korpa, koja stoji u mom stanu, takođe je njegovo delo. Svakog dana je nekoliko puta iznova pregledam, predstavljajući pred sobom autora i te daleke stazice, na kojima su zauvek ostali tragovi Jaroslava Silvestroviča Parhute...

(Sa beloruskog prevela **Dajana Lazarević**)